

* ISTAKNUTO NA OGLESU TABLI OSNOVNOG
SUDA U SUBOTICI: 02 JUN 2017
* 02 JUN 2017. GODINE *
* STIKVITI SA O.T.O.S. V.S.: 10 JUN 2017. GODINE *

Република Србија
ВИШИ СУД У СУБОТИЦИ
Посл. број: Кж1. 49/17
11. маја 2017. године
Суботица

☒ ОСНОВНИ СУД У СУБОТИЦИ
25 MAY 2017
ПРИМЉЕНО:
ПРИМЕРАК:
ТАКСА:
ПОСЛОСНИ СТАТУС:

У ИМЕ НАРОДА!

Виши суд у Суботици у већу састављеном од судије Ивана Богосављева председника већа, те судија Биљане Стопарих и Гордане Којић чланова већа, уз учешће судијског помоћника Рајка Маравића као записничара, у кривичном предмету против окривљеног ДРАГАНА ПЕЧУРИЦЕ из Бачке Тополе кога брани адв. Слободан Радовановић из Бачке Тополе, по приватној кривичној тужби АИК „Бачка Топола ДОО“ из Бачке Тополе по пуномоћнику адв. Владимиру Алишићу из Инђије, због кривичног дела нарушавање пословног угледа и кредитне способности из чл. 239 ст. 1 Кривичног законика (КЗ), одлучујући о жалби пуномоћника приватног тужиоца, изјављеној против пресуде Основног суда у Суботици бр. К. 88/16 од 08. фебруара 2017. године, у седници већа одржаној 11. маја 2017. године, донео је:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба адв. Владимира Алишића из Инђије - пуномоћника приватног тужиоца АИК „Бачка Топола ДОО“, а пресуда Основног суда у Суботици бр. К. 88/16 од 08. фебруара 2017. године ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Наведеном првостепеном пресудом окривљени Драган Печурица је на основу чл. 423 ст. 1 тач. 2 ЗКП ослобођен оптужбе да је извршио кривично дело нарушавање пословног угледа и кредитне способности из чл. 239 ст. 1 КЗ.

Истом пресудом је одређено да приватни тужилац на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, а са имовинскоправним захтевом је упућен на парнични поступак.

Против ове пресуде жалбу је благовремено изјавио пуномоћник приватног тужиоца – Владимир Алишић, адвокат у Инђији, због погрешно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона.

У одговору на жалбу, бранилац окривљеног адвокат Зоран Радовановић из Бачке Тополе је ставио предлог да се жалба одбије као неоснована.

Виши суд у Суботици у седници већа размотрио је списе предмета заједно са побијаном пресудом коју је испитао на основу чл. 451 ЗКП, па је након оцене навода из изјављене жалбе и одговора на жалбу, нашао следеће:

Жалба пуномоћника приватног тужиоца је неоснована.

Побијана пресуда према налажењу Вишег суда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка из чл. 438 ЗКП, а ни повреде кривичног закона из чл. 439 ЗКП на које се у жалби указује, док је чињенично стање правилно и у целости утврђено.

У жалби пуномоћника приватног тужиоца се наводи да суд није правилно ценио намеру окривљеног, те његово целокупно деловање које је било искључиво усмерено на извршење овог кривичног дела. Окривљени је упркос знању о нетачности својих навода, наставио исте да износи у средствима информисања, што јасно указује на намеру код окривљеног, као и то што су његове активности биле усмерена искључиво ка оштећеном, а намера је садржана у директном умишљају.

Насупрот жалбеним наводима, првостепени суд је правилно и потпуно утврдио чињенично стање током поступка, исто подвео под одговарајуће правне норме и тиме донео закониту и правилну одлуку. Током поступка заступник оптужбе није успео ван разумне сумње да докаже да је окривљени Драган Печурица извршио кривично дело нарушавања пословног угледа и кредитне способности из чл. 239 ст. 1 КЗ. Ово кривично дело чини онај ко у намери нарушавања пословног угледа или кредитне способности другог, износи о њему неистините податке или неистинито приказује његово пословање. Дакле, један од кључних елемената овог кривичног дела јесте намера да се наруши пословни углед другог. Степен интензитета свести и воље ка извршењу кривичног дела је код намере највећи. Намера се код овог кривичног дела има тумачити кроз поступање са директним умишљајем окривљеног лица, управљено искључиво ка једном циљу – нарушавању пословног угледа. Став је Вишег суда да у конкретном случају тужилац није доказао да је окривљени Драган Печурица поступао искључиво у таквој намери, па је и одлука првостепеног суда да га ослободи оптужбе, правилна. Очигледно је намера окривљеног била усмерена ка другом циљу, борби против непријатних мириса у граду, за које је он сматрао да потичу из постројења оштећеног, а не на углед оштећеног као привредног субјекта,

његове економске параметре и пословање. Чак и ако је постојала свест окривљеног да неке од тврдњи које је јавно износио о оштећеном нису тачне, намера њиховог изношења није била нарушавање пословног угледа, већ залагање за заштиту животне средине. Оваква чињеница је током поступка утврђена на основу објективних мерила поступања окривљеног, где је оно увек било везано за борбу против загађења, а не само пословања оштећеног предузећа. Чак и ако би се узело да је његов крајњи циљ био и затварање самог погона „АИК Жибел“, то није било у намери економског упропашћавања оштећеног, већ престанка емисија непријатних мириса, по било коју цену. Управо ово чини јасну границу умишљаја окривљеног и разлику између терећеног кривичног дела и неких других деликата, који нису предмет овог поступка. Да је постојање непријатних мириса у том делу Бачке Тополе чињеница, утврђено је на основу исказа већег броја сведока који су испитани током поступка. Тачни извори тих емисија нису могли бити прецизно утврђени због осуства референтне лабораторије у нашој земљи, али свакако по природи своје делатности и оштећени спада у потенцијалне емитере, а и у загађиваче воденог тока Криваје, за шта и плаћа накнаду водопривредним институцијама. У таквој ситуацији, сумње окривљеног ка АИК „Жибелу“ као емитеру загађења ове врсте (непријатни мириси) су биле разумљиве. Истина је и да је окривљени Драган Печурица у својој борби за здраву животну средину користио често тешке, непримерене и нетачне изразе и информације, али није доказано да је то чинио у оној намери коју закон захтева за постојање кривичног дела из чл. 239 ст. 1 КЗ. Привредни субјекти који се баве специфичним и по животну средину потенцијално опасним делатностима, као што је прерада кланичног отпада, морају трпети и већи степен друштвене критике, него неке друге, мање ризичне делатности. Нарочито ако се тим ризичним делатностима баве ради стицања профита, што је овде случај. Уколико је сматрао наводе окривљеног неистинитим и клеветничким, оштећени је имао могућности да јавности то предочи, путем информативне службе, ПР активности и слично. Током поступка пред првостепеним судом, оштећени као тужилац је покушао да докаже и наступање штетне последице у виду раскида пословних уговора од стране партнера, међутим за тако нешто није приложио адекватне доказе. Уместо пословне документације која би неспорно показала да су одређени уговори раскинути или да нови нису склопљени у периоду деловања окривљеног, тужилац се одлучио за испитивање сведока, који ничим није доказао да је у ранијем периоду уопште био купац производа од АИК „Жибела“. Но чак и да јесте, то и даље поуздано не указује да је искључива намера окривљеног била да уруши пословни углед и кредитну способност оштећеног, јер као што је горе речено, није доказано да су његове радње биле уперене искључиво ка том циљу.

Одлука првостепеног суда да на основу чл. 423 ст. 1 тач. 2 ЗКП ослободи окривљеног Драгана Печурицу оптужбе, у складу са свим током поступка утврђеним и горе елаборираним чињеницама, представља исправан пример примене начела – у сумњи у корист окривљеног, садржаног у одредби чл. 16 ст. 5 ЗКП. Суд ће сумњу у погледу чињеница од којих зависи постојање обележја кривичног дела у пресуди решити у корист окривљеног.

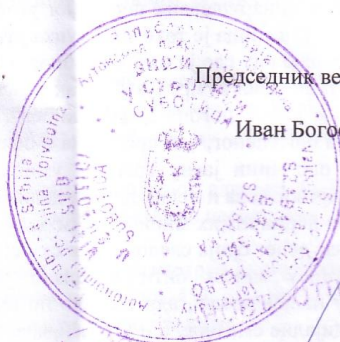
Са напред изнетих разлога, овај суд је у смислу одредбе члана 457 ЗКП донео одлуку као у изреци пресуде.

Судијски помоћник – записничар

Рајко Маравић, ср.

Председник већа - судија

Иван Богосављевић, ср.

Одговорни радник

ОТПРЕМКА